

Arrest

nr. 283 809 van 25 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. HENRION en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 9 mei 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 10 mei 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 oktober 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 8 april 2021, op 17 juni 2021 en op 5 juli 2022.

1.3. Op 26 september 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaanse Pashtoun, geboren op (...)2002 in het dorpje Ghalakhel, subdorp van Shashtakhel en een soennitische moslim. U bent afkomstig uit en woonde uw gehele leven tot aan uw vertrek in Ghalakhel, hoofddorp Shashtakhel in de regio Lagorjhoë, district Kot, provincie Nangarhar.

Uw vader was reeds geruime tijd werkzaam voor het leger, toen DAESH uw regio steeds sterker werd. U ging naar school, maar door de aanwezigheid van DAESH werd de school gesloten en ging u werken als automechaniker in een garage in Saraj Bazaar. Twee maand voor uw vertrek wilde uw vader van zijn werk naar huis komen toen hij bij een checkpoint van DAESH ter hoogte van Said Ahmadkhel werd ontvoerd en gevangen genomen door de groepering. Een chauffeur uit uw regio, F.(...), die eveneens werd gevangen genomen maar wist te ontsnappen, vertelde u later dat uw vader in dezelfde gevangenis werd gevangen gehouden. Sinds de vermissing van uw vader heeft u van hem niets meer vernomen.

Daarna begonnen de DAESH te preken op de Saraj Bazaar. Ze zeiden dat wie meewerkte met de ongelovigen zou gedood worden. U besloot het land te verlaten, met de hulp van uw oom Ab.(...). Ongeveer 7 à 8 maand voor uw aankomst in België, zijnde rond oktober/november 2018 vertrok u via Said Ahmadkhel eerst naar Jalalabad en via daar naar Kabul, waar u de bus nam richting Nimroz en de grens met Pakistan overstak. Via Pakistan reisde u naar Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Frankrijk tot u aankwam in België op 09/05/2021 waar u een aanvraag tot internationale bescherming indiende bij de Belgische asielautoriteiten op 10/05/2021.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw taskara (o), een petitiebrief (o), een enveloppe waarin de documenten werden verstuurd (o), kopies van de documenten van het leger van uw vader: een legerbadge (k), een targis of militair boekje (k), een certificaat van een opleiding (k)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (NPO 1, p. 2 en NPO 2, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst slaagt u er niet in duidelijkheid te scheppen over uw vertrekdatum. Zo verklaart u ongeveer 7 à 8 maand te zijn onderweg geweest, terug te tellen van uw datum van aankomst in België op 9 mei 2019, zou dat in oktober-november 2018 zijn. U gevraagd om specifiek te zijn, zegt u dat de maïs op het moment van uw vertrek reeds geoogst was (NPO 1, p. 26), wat volgens bronnen in de maand november plaatsvindt. Echter dit komt niet overeen met uw verklaring dat uw vader twee maand voor uw vertrek verdween. In de brief die uw oom liet opstellen in het districtshuis, staat immers vermeld dat uw vader op de 2de van de 4de maand van 1397 verdween, zijnde op 23 juni 2018 (NPO 1, p. 28). Dat is geen twee maand voor uw vertrek, maar vier tot vijf maand voor uw vertrek. Daarenboven verklaarde u bij aankomst dat uw vader reeds meer dan één jaar dood was (Registratiefiche minderjarigen) en verklaarde u bij DVZ

dat u 13 maand voordien was vertrokken, wat midden september 2018 zou zijn (DVZ Verklaring, vraag 10). Deze verklaringen rijmen wederom niet met uw verklaring dat u in november vertrok. Ten slotte werd u gevraagd om uw vertrek te situeren voor, tijdens of na de Ramadan in het jaar van uw vertrek, maar u kon zich de Ramadan niet herinneren (NPO 2, p. 4). Dat is bevreemdend, want de Ramadan eindigde in 2018 op 17 juni. Het lijkt vreemd dat u het einde van de vasten niet zou weten te verbinden aan de vermissing van uw vader die slechts enkele dagen later plaatsvond. Dergelijke vage en incoherente verklaringen maken dat u geenszins erin slaagt duidelijkheid te scheppen over uw werkelijke vertrekdatum, waardoor evenmin klaarheid schept over de omstandigheden waarin u toen leefde. Tekenend voor uw onwil om klaarheid te scheppen over uw vertrek, antwoordt u in uw derde gehoor ontwijkend op de vraag in welke periode van het jaar u vertrokken bent, dat u enkel weet dat u 's nachts bent vertrokken en dat u de vraag niet begrijpt (NPO 3, p. 10). Bovendien doen uw verklaringen over uw familiesamenstelling vermoeden dat u geen duidelijk beeld wil scheppen over uw familiaal netwerk. Zo blijkt dat u geen enkele oom of tante aan vaderskant heeft, en aan moederskant slechts één oom. Dit is naar Afghaanse normen een heel kleine familie te noemen (NPO 1, p. 14-15, NPO 2, p. 20). Dat u mogelijk informatie over uw familie achterhoudt, maakt dat u het CGVS onmogelijk maakt om een intern vestigingsalternatief te onderzoeken. Deze vaststellingen doen reeds in ernstige mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u het CGVS geen duidelijk zicht hebt gegeven op waar u vandaan komt en waar u voor uw komst naar België heeft verbleven. Er kan geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu heeft u het niet aannemelijk gemaakt dat u tot uw vertrek in het subdorp Ghalakhel van hoofddorp Shashtakhel, in de regio van Lagharjo van het district Kot in de provincie Nangarhar heeft gewoond.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat u uitdrukkelijk verklaart dat u en uw familie tot aan uw vertrek in november 2018 (NPO 1, p. 6, 26) altijd in uw geboortedorp in Kot hebben geleefd, en dat u op geen enkel moment op een andere plaats hebt verbleven of hebt gewoond (NPO 2, pp. 3-4 en NPO 3, p. 10). Deze verklaring roept ernstige twijfels op en dit omwille van verschillende redenen. Om te beginnen is het in de Afghaanse context reeds opmerkelijk te noemen dat uw moeder nadat uw vader in het leger ging, zonder mannelijk familielid met vier heel jonge zonen in uw dorp kon blijven wonen en dit gedurende de hele periode dat uw vader in het leger actief was, zijnde de acht jaar voor uw vertrek (NPO 1, p. 17). Deze verklaring wordt nog opmerkelijker in het licht van de achtergrondinformatie waaruit blijkt dat DAESH ongeveer drie jaar voor uw vertrek grote delen van uw district op brutale wijze onder controle kreeg waaronder de regio Laghorjo waar uw dorp volgens uw verklaring was gelegen (NPO 2, p. 3) (landinfo 1, landinfo 2 p. 2, landinfo 3 pp. 16-18). Op basis van deze informatie kan afgeleid worden dat jullie de invasie van DAESH van heel dichtbij zouden hebben meegemaakt. Verder bevestigt een objectieve bron dat bij de komst van DAESH in 2015 véél inwoners van Kot uit onder andere Laghorjo, op de vlucht sloegen (landinfo 4). Het aantal vluchtelingen uit Kot nam nog toe in 2016 (landinfo 5 en landinfo 1). Een andere bron geeft aan dat het zuiden en het oosten van uw district, de regio waar uw dorp is gesitueerd (landinfo 10), en die sinds lang onder de controle van DAESH stond zo goed als verlaten was omdat het grootste deel van de bevolking was gevlucht sinds 2015 maar zeker in de periode van de veiligheidsoperaties door de overheid in maart 2017 (landinfo 1). De kans dat u met uw familie zou zijn gebleven al die tijd ondanks het geweld en de overheidsoperaties in uw regio (landinfo 6), lijkt zeer klein. Naast de zeer gewelddadige houding die DAESH aannam tegen de burgerbevolking (landinfo 7), blijkt dat DAESH zich bovendien bijzonder vijandig opstelde tegenover overheidspersoneel en hun familie. Zo berichtte UNAMA reeds in 2016 dat DAESH in Kot de huizen was binnengevallen van burgers werkzaam voor politie en overheid en waarbij burgerslachtoffers vielen (landinfo 8, p. 80). Ook zelf gaf u verschillende voorbeelden van mensen die gelinkt werden aan de overheid, waaronder maliks, en die werden onthoofd door DAESH (NPO 2, p. 10) en vrouwen die ontvoerd waren omdat hun mannen voor de overheid werkten (NPO 2, p. 13-14). Daarbij blijkt uit bronnen dat vrouwelijke familieleden van personen die gelinkt waren aan de Afghaanse overheid ontvoerd en verplicht getrouwd werden (landinfo 9, p. 21). Meer specifiek werden in Lagharjo 40 vrouwen die familie waren van overheidspersoneel ontvoerd en hun huizen in brand gestoken (landinfo 3, p. 33). Van deze ontvoering bent u niet op de hoogte (NPO 2, p. 13). Gezien u verklaart dat u Laghorjo vanaf uw dorp gewoon kan zien liggen (NPO 2, p. 7), is het vooreerst vreemd dat u van deze ontvoering niet op de hoogte bent, maar kan men daarenboven veronderstellen dat jullie als familie van een soldaat van het Afghaans eveneens op dat moment een groot risico op vervolging door DAESH liepen. U verklaarde immers dat zowel de Taliban (NPO 1, p. 46) als jullie burens (NPO 1,

pp. 10-11) op de hoogte waren van de tewerkstelling van uw vader reeds voor de komst van DAESH (NPO 2, p. 11). Bovendien blijkt verder dat DAESH in uw dorp leefde (NPO 2, p. 17) en dat uw eigen religieleraar, die u kende van uw vroegere school, lid werd van DAESH (NPO 2, p. 16). Men kan dan ook veronderstellen dat het voor DAESH niet moeilijk was om op de hoogte te komen van het werk van uw vader. De voorgaande vaststellingen tonen nogmaals aan dat het weinig waarschijnlijk is dat u tot vertrek in uw dorp hebt verbleven. Gezien de systematiek waarmee DAESH familie van overheidspersoneel aanviel, lijkt het immers zeer onwaarschijnlijk dat uw familie gedurende drie jaar zou kunnen ontsnappen aan hun represailles simpelweg door binnen te blijven (NPO 2, p. 14). Toch zijn er in uw verklaringen nergens concrete aanwijzingen te vinden dat DAESH uw familie persoonlijk viseerde omdat uw vader voor het leger werkte (NPO 1, p. 46, NPO 2, p. 11 en p. 18). Zo verklaart u wel dat het gastenverblijf werd geplunderd, en hoewel dit heel dichtbij uw huis lag, kwam DAESH niet bij u thuis langs om u of uw familie te zoeken (NPO 2, p. 18). Deze vaststellingen staan in schril contrast met de bovenstaande informatie en met uw eigen verklaringen die de blinde brutaliteit van DAESH bevestigen. Het lijkt ook weinig plausibel dat uw vader zijn jonge gezin zou achterlaten in regio die zo geteisterd werd door DAESH wetende dat jullie als familie van een militair extra gevaar liepen (NPO 3, p. 11). Dit alles doet dan ook ernstige twijfels rijzen bij uw verklaringen over uw recente herkomst. Uw verklaring, dat u met uw moeder en broers in Kot zou gewoond hebben tot aan uw vertrek, is dan ook nauwelijks waarschijnlijk te noemen. Op uw tweede persoonlijke onderhoud werd u meermaals met deze vaststellingen geconfronteerd maar u bleef volhouden dat u er tot vertrek had gewoond (NPO 2, p. 12, p. 13, p. 15, p. 18, p. 20) en dat jullie geluk hebben gehad (NPO 2, p. 18). Over uw verklaring dat jullie nergens anders heen konden omdat jullie alleen uw maternale oom als familie hadden (NPO 2, p. 11), werd hierboven reeds aangestipt dat dit kan betwijfeld worden. Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw recente herkomst.

Het vermoeden dat u niet tot aan uw vertrek in uw dorp heeft gewoond, wordt verder bevestigd als we uw verklaringen van DAESH onder de loep nemen. U slaagt er dan wel in een ruw beeld van de algemene veiligheidssituatie onder DAESH te schetsen, maar het ontbreekt u op verschillende punten aan concrete en juiste informatie over hun aanwezigheid die toch wel kan verwacht worden van iemand die drie jaar in het hart van de conflictzone heeft gewoond. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u geen duidelijk beeld heeft van waar DAESH nog sterk stond in de periode van uw vertrek. Zo verklaart u uitdrukkelijk dat Said Ahmadkhel onder het bewind van DAESH stond toen u vertrok in november 2018 (NPO 1, p. 26). U verklaarde eveneens dat uw maternale oom u begeleidde tot Said Ahmadkhel bij uw vertrek uit Afghanistan. Echter uit achtergrondinformatie blijkt dat DAESH vanaf mei 2017 de controle over het district Kot verloor (landinfo 1, p. 6), dit is nog ruim voor uw vermeende vertrek in oktober/november 2018 (zie boven). Daarenboven blijkt uit informatie dat de weg die u nam, een bevoorradingsweg was voor DAESH, maar dat deze sinds 2017 niet langer door DAESH kon gebruikt worden (landinfo 2). Als u werkelijk zou vertrokken zijn in 2018, en u passeerde Said Ahmadkhel, dan moet het voor u duidelijk zijn geweest dat DAESH er geen controle meer had. Ter zijde dient opgemerkt te worden dat mocht DAESH nog actief zijn geweest, het zeer opmerkelijk is dat uw oom zijn minderjarige neef alleen zou laten reizen hebben vanaf Said Ahmadkhel (NPO 2, p. 4). Uw verklaring dat DAESH nog sterk stond in Said Ahmadkhel op het moment van uw vertrek (NPO 1, p. 26) en dat zij checkposts hadden op de weg in Chinaro, nabij uw dorp en op de brug van Said Ahmadkhel (NPO 1, p. 26) strookt dus niet met de achtergrondinformatie waarover het CGVS beschikt (landinfo 2, landinfo 10). Deze vaststellingen bevestigen opnieuw het vermoeden dat u de regio reeds langer heeft verlaten. Bovendien raakt deze vaststelling aan de kern van uw asielrelaas. Indien DAESH niet langer deze plek controleerde, dan is het ook weinig plausibel dat uw vader in juni 2018 verdween nadat hij was gevangen genomen bij een checkpoint nabij Said Ahmadkhel. Dat u niet op de hoogte bent van de ontwikkelingen in uw district sinds 2017 blijkt verder uit uw tijdssituering van het sluiten van de bazaar van Sarai. U verklaart dat toen DAESH aankwam, zij de winkels in brand staken en u stopte met uw job als mecanicien (NPO 1, pp. 23-24 en p. 42), en dat kort daarna uw vader vermist was en u vertrok (NPO 2, p. 14). In uw eerste persoonlijke onderhoud situeert u dit 5 tot 8 maand voor uw vertrek (NPO 1, p. 24) en in uw tweede persoonlijke onderhoud situeert u dit kort na de komst van DAESH (NPO 2, p. 14). Deze beide tijdsindicaties stroken echter niet met het tijdstip van uw vertrek in 2018 en de komst van DAESH in 2015. Immers, bronnen bevestigen dat Sarai Bazaar zeker in handen was van DAESH tot juli 2016, toen het werd bevrijd en ze er een hoofdkwartier en een rechtbank hadden (landinfo 6). Uit uw verklaringen en op basis van de bronnen kunnen we dus afleiden dat uw baas zijn winkel sloot ergens in 2015. Uw vertrek dat u situeert kort na het sluiten van de winkel (NPO 2 p. 14), komt dus niet overeen met de door u verklaarde vertrekdatum in november 2018, bijna drie jaar later. Evenmin heeft u geen weet van de aanwezigheid van marmer in uw streek. Nochtans is er op een aantal kilometer van het dorp Laghorjo in Sangorai een mijn waar talc en chromite wordt ontgonnen en die sinds 2016 gecontroleerd werden door DAESH (zie landinfo 3, pp. 16-18). De aanwezigheid van deze mijnen, of van marmer of witte steen zegt u echter niets (NPO 2, p. 7). Dit is gezien de nabijheid van uw dorp, opmerkelijk te noemen, zeker omdat deze mijn een belangrijke reden was voor de aanwezigheid van DAESH in uw regio

(landinfo 3, p. 28). Bovendien waren deze mijnen voordien in handen van de Taliban (landinfo 3, p. 28) en gezien u verklaart tot uw vertrek gewoond te hebben in Kot is het vreemd dat u van deze mijnen nooit iets zou hebben opgemerkt. Deze vaststellingen bevestigen opnieuw het vermoeden dat u de regio veel eerder heeft verlaten dan u verklaart. Voorts is ook uw kennis over sleutelfiguren in het conflict in uw regio beperkt en fragmentarisch. Eerst en vooral is er uw kennis van de leiders van DAESH die niet overtuigt. Zo vertelde u over qari Rafiq dat hij uw leraar was, zich later aansloot bij DAESH en nog voor uw vertrek gedood werd door de overheid (NPO 2, p. 16). Echter volgens achtergrondinformatie heeft Qari Rafiq zich reeds in 2015 overgegeven aan de NDS (landinfo 11). Hij was dus wel een leider van DAESH, maar slechts tot in 2015, drie jaar voor uw vertrek (NPO 2, p. 16). Verder spreekt u over mullah Bozorg, van wie u weet dat hij is gedood, maar u zegt dat dit door DAESH zelf gebeurde (NPO 2, p. 17). Echter uit verschillende bronnen blijkt dat hij omkwam in een dronestrike die plaatsvond in Laghorjo, in de omgeving van uw dorp, uitgevoerd door het Amerikaanse leger (landinfo 12). Vreemd dat als dit zo dicht in de buurt was, u hiervan niet zou op de hoogte zijn. Nog treffender is dat de naam Saad Emirati u niets zegt (NPO 2, p. 17). Hij was de topman van DAESH en werd in juli 2016 gedood, in Sarai Bazaar, dicht bij uw dorp (NPO 1, p. 23), en de plek waar u ook werkte als mecanicien (NPO 2, p. 15) (landinfo 13). Dat u van zijn bestaan, noch van zijn dood, die zo dicht in de buurt plaatsvond, niet op de hoogte bent, is zeer opmerkelijk. Later in diezelfde maand werd Hafiz Saeed Khan in Kot gedood, hij was een kopstuk van DAESH in Afghanistan en Pakistan, maar ook dit zegt u niets (NPO 2, p. 17) (landinfo 14). Maar ook over de figuren die een belangrijke rol speelden in de local uprising groepen die tegen DAESH vochten in Kot, kan u weinig vertellen. Zo kent u de figuur van malik Mohammed Amin wel (NPO 2, p. 15), maar u kan verder niets over hem vertellen, terwijl hij in februari 2017 tijdens een bijeenroepen ulema de jihad heeft verkondigd tegen DAESH (landinfo 15). Ook over de figuur van Hayat Khan blijft u vaag, u zegt dat hij voor de overheid werkt en dat er een aanslag op hem werd gepleegd (NPO 1, p. 43) maar dat hij de coördinator was van de lokale milities in Kot, en een gekend figuur in de strijd tegen DAESH, weet u niet (landinfo 16). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u slechts heel beperkt op de hoogte bent van belangrijke figuren in uw omgeving. Dit doet vermoeden dat u wel over een aantal zaken heeft gehoord, maar uit uw verklaringen blijkt geen doorleefde kennis en concrete info die iemand zou hebben die op de plek woonde waar de gebeurtenissen plaatsvonden. De lancunes in uw kennis bevestigen opnieuw dat het weinig waarschijnlijk is dat u tot uw vertrek in uw dorp in Kot heeft gewoond. Verder werd ook vastgesteld dat u niet op de hoogte bent van een veiligheidsincident dat heel wat beroering te weeg bracht en plaatsvond in Kot. Zo werden in februari 2018, een aantal maanden voor uw vertrek, de lichamen van 9 burgers van Kot begraven (landinfo 17) nadat deze burgers werden teruggevonden in een massagraf in het naburige Achin. Ze werden ongeveer 18 maanden voordien gekidnapt in Sepai, een dorp dat u kent (NPO 2, p. 36) en vervolgens gedood door DAESH. Deze ontvoering zegt u echter niets (NPO 1, p. 44). U noemt een andere ontvoering die plaatsvond in Sepai, maar dit betrof vrouwen die later terug werden vrijgelaten (NPO 2, p. 13). De context van dit incident is volledig anders dan het genoemde incident. Gezien de beroering die dit incident te weeg bracht, lijkt het zeer vreemd dat deze volledig aan uw aandacht zouden ontsnapt kunnen zijn. Ten slotte bent u niet op de hoogte van de recente ontwikkelingen in uw district. U verklaart dat DAESH nog steeds actief is in Kot op dit moment (NPO 2, p.12). Echter in november 2019 werd DAESH voor het grootste deel verslagen in Nangarhar, en verdreven uit uw district (landinfo 2). Dit nieuws doet u echter af als 'fake nieuws' (NPO 2, p. 20). Dat u niet op de hoogte schijnt te zijn van de recente ontwikkelingen, doet twifelen aan uw verklaring dat uw familie nog in Kot zou wonen (NPO 2, p. 12). Deze vaststellingen maken dat aan uw recente herkomst maar weinig geloof kan worden gehecht.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in het dorp Ghalakhel gelegen in de regio Laghorjo, in het district Kot van de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan.

Bijkomend werden er vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling zetten.

Er dient vastgesteld te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het lot van uw vader. Zo verklaarde u bij aankomst dat uw vader gedood was door DAESH (Registratiefiche minderjarigen), en dit herhaalde u bij DVZ een paar maand later, u gaf eveneens aan dat uw moeder weduwe is (DVZ Verklaring, vraag 15, p. 8). Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud gaf u echter aan dat uw vader ontvoerd was en ontkende u dat u gezegd had dat hij was gestorven (NPO 1, p. 7) en dat bleef u hardnekkig volhouden (NPO 1, p. 8 en NPO 2, p. 12). Echter, het louter ontkennen echter van een verklaring die u eerder had gegeven, volstaat niet om deze incoherentie te verklaren en doet vermoeden dat u uw verklaringen achteraf heeft aangepast. Daarenboven werden uw verklaringen voorgelezen op DVZ en gaf u toen aan dat alles juist en correct was (Verklaring DVZ, p. 12). Ook bij het begin van het persoonlijk onderhoud werd u uitdrukkelijk gevraagd of u opmerkingen had, of het verslag werd voorgelezen en of alles juist was (NPO 1, p. 3-4). U antwoordde bevestigend (NPO 1, p. 4). Uw verklaring dat uw voogd en uw advocaat u

inluisterden dat u niet moest zeggen dat uw vader vermist was (NPO 3, p. 8) kan allerm minst worden aangenomen, gezien u reeds in de registratiefiche voor minderjarigen aangaf dat uw vader bij uw aankomst al meer dan een jaar dood was en gedood werd door DAESH (Registratiefiche minderjarigen, p. 1 en p. 2). Tijdens deze registratie was uw voogd nog niet aangesteld, deze werd pas op 10 juli 2019 aangesteld. Het CGVS ziet niet in waarom u tot twee maal toe zou verklaren dat uw vader dood is als dit allerm minst zeker is. Uw incoherente verklaringen over het lot uw vader doen in deze fase reeds ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Verder werd hierboven reeds aangestipt dat uw asielrelaas niet strookt met de COI die voor handen is. Met de operatie Hamza die plaatsvond in april 2017, kwam Kot terug onder controle van de overheid (landinfo 2). Uit COI blijkt dat onder andere de dorpen Ban Dok (Banuk) en Barshakhel die in de buurt van uw eigen dorp Shayestakhel liggen in de regio Laghorjo tijdens deze operatie werden bevrijd (landinfo 19). Said Amhadkhel waar uw vader zou zijn tegengehouden in een checkpoint door DAESH en vervolgens vermist raakte, ligt nog een stuk hoger op de weg, dicht bij het districtscentrum zoals u zelf ook aangaf (NPO 1, p. 29). Het is dus onaannemelijk dat uw vader in 2018 zoals vermeld stond op de brief van het districtshoofd (NPO 1, p. 28) werd tegengehouden in Said Ahmakhel door DAESH zoals u beweert, gezien deze plaats gecontroleerd werd door de overheid (landinfo 2, landinfo 10 en landinfo 17). Deze vaststelling maakt dat er aan de vermissing van uw vader zoals u ze beschreef geen geloof kan worden gehecht.

Ook aan uw gedwongen rekrutering door DAESH kan weinig geloof worden gehecht. Het is reeds merkwaardig te noemen dat DAESH interesse zou hebben in de kinderen van militairen (NPO 1, p. 46). Maar uit uw verklaringen blijkt ook dat u nooit individueel werd aangesproken door DAESH om hen te vervoegen (NPO 1, p. 46), het ging meer om algemene preken die reeds voor uw vaders vermissing werden gegeven aan de dorpelingen en uw oom zou via de mullah gehoord hebben dat ze naar u op zoek waren (NPO 1, p. 46). Dit is niet coherent met uw verklaring bij DVZ dat u DAESHstrijders u een ongelovige noemden en dat u met hen moest samenwerken (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Los van de incoherentie blijkt uit uw verklaringen dat DAESH nooit naar u zijn komen zoeken bij u thuis (NPO 1, p. 46 en NPO 2, p. 18) wat de plausibiliteit van uw rekrutering verder relativeert. Deze vaststellingen maken u de gedwongen rekrutering waarvan u melding maakte bij uw asielaanvraag (Registratiefiche minderjarigen), niet aannemelijk heeft gemaakt.

Wat betreft de situatie sinds de machtsovername door de taliban in Afghanistan dient erop gewezen te worden dat u nergens verklaart vrees te koesteren ten aanzien van de taliban (NPO 3, p. 11). Verder dient erop gewezen te worden dat uw vermeende problemen met ISKP/ DAESH niet geloofwaardig werden geacht, en dat er vraagtekens werden gesteld bij de vermissing van uw vader, die volgens uw eerste verklaringen reeds een jaar dood was. Door uw gebrekkige verklaringen en uw onwil om klaarheid te scheppen over deze elementen ondanks het feit dat u meerdere malen daartoe de kans kreeg, maakt u het CGVS het onmogelijk een tot een correcte inschatting van uw vervolgingsvrees te komen.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen. Uw taskara vormt een indicatie van uw identiteit hetgeen in bovenstaande niet in twijfel wordt getrokken. Het bevat evenwel geen informatie betreffende uw verblijfplaatsen voor uw vertrek uit Afghanistan. De petitiebrief heeft slechts een zeer relatieve bewijskracht gezien het subjectieve karakter van dergelijke brieven. De documenten van uw vader indiceren dat hij inderdaad voor het leger heeft gewerkt hetgeen op zich in bovenstaande niet in twijfel wordt getrokken.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te

kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reële risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reële risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reële risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische

bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in uw dorp in het district Kot, Afghanistan uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin

wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

Na een theoretische uiteenzetting over (enkele van) de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, antwoordt verzoeker als volgt op de motivering van de bestreden beslissing wat betreft zijn problemen met de taliban:

"In casu stelde de verwerende partij, verkeerdelijk, dat de problemen van de verzoeker met Daesh niet als geloofwaardig beschouwd kunnen worden. De verwerende partij liet bovendien na de problemen die de verzoeker intussen zou kennen omwille van zijn verblijf in Europa ernstig te beoordelen. Zo vergist de

verwerende partij zich in de bestreden beslissing betreffende de datum waarop de verzoeker in België aankwam en zijn verzoek om internationale bescherming indiende. Dit gebeurde niet op, respectievelijk, 9 en 10 mei 2021, maar op 9 en 10 mei 2021. De verzoeker vreest dan ook dat de verweerder bij de beoordeling van zijn verwestering er vanuit ging dat hij slechts anderhalf jaar in België verbleef, in plaats van drieënhalf jaar.

a) Wat betreft het vertrek van de verzoeker uit Afghanistan

De verwerende partij stelt vooreerst dat de verzoeker er niet in slaagde om duidelijkheid te scheppen over zijn vertrekdatum.

Het dient eerst en vooral aan herinnerd te worden dat de verzoeker zijn land verliet in november 2018, toen hij ongeveer 16 jaar oud was. Hij was in Afghanistan niet bezig met het concept tijd. Het is pas na aankomst in België dat er hem gevraagd werd om een tijdslijn te creëren van zijn problemen in Afghanistan. Dat daar enkele foutjes in kunnen sluipen, is normaal.

De verzoeker vertrok aldus in november 2018. Zijn vader verdween twee maanden voor zijn vertrek. Dat op de brief die de oom van de verzoeker liet opstellen in het districtshuis staat inderdaad een andere datum vermeld. Dit valt te verklaren doordat, wanneer de vermissing van de vader van de verzoeker werd gerapporteerd, zijn oom een andere datum opgaf. Indien hij de waarheid gezegd zou hebben, dat verzoeker's vader enkele dagen voordien verdween, zou er geen actie ondernomen worden en zou men hem verteld hebben later terug te komen.

De verzoeker wilde de Belgische autoriteiten niet bewust misleiden, maar hij heeft moeite met het situeren van evenementen in de tijd, zeker wanneer het zaken betreft die intussen meer dan vier jaar geleden gebeurden, en wanneer hij de omrekening van de Afghaanse naar de Gregoriaanse kalender moet maken.

De verzoeker is verbaasd te lezen dat de verwerende partij niet gelooft dat zijn ouders, op één maternale oom na, geen broers of zussen hadden. Hij is inderdaad afkomstig uit een kleine familie.

b) Wat betreft de regio van herkomst van de verzoeker

Daarenboven is de verweerder van mening dat de verzoeker geen duidelijk zicht gaf op zijn regio van herkomst in Afghanistan, namelijk het subdorp Ghalakhel van hoofddorp Shashtakhel, in de regio van Lagharjo van het district Kot in de provincie Nangarhar.

De verwerende partij stelt vooreerst dat het weinig waarschijnlijk is dat de familie van de verzoeker altijd op dezelfde plek bleef wonen. Immers, zo oordeelt zij, is het in de Afghaanse context opmerkelijk te noemen dat de moeder van de verzoeker nadat zijn vader in het leger ging, zonder mannelijk familielid met vier heel jonge zonen in hun dorp kon blijven wonen en dit gedurende de hele periode dat zijn vader in het leger actief was, zijnde de acht jaar voor zijn vertrek. Deze verklaring wordt nog opmerkelijker in het licht van de achtergrondinformatie waaruit blijkt dat DAESH ongeveer drie jaar voor het vertrek van de verzoeker grote delen van zijn district op brutale wijze onder controle kreeg waaronder de regio Laghorjo waar zijn dorp gelegen was.

De vader van de verzoeker had geen broers, maar hij had wel neven in het dorp, die een oogje in het zeil hielden en die de moeder van de verzoeker hielpen wanneer het nodig was. Ook de maternale oom van de verzoeker hielp hen waar nodig.

Verder stelt de verweerder dat de verzoeker er niet in slaagt om concrete en juiste informatie over de aanwezigheid van Daesh te geven.

De verzoeker ontkent geenszins dat er veel inwoners van Kot wegvluchtten na de invasie van Daesh. De verweerder gaat wel heel licht over het verlaten van een regio. Immers is dit niet zo eenvoudig. De moeder van de verzoeker stond er alleen voor met jonge kinderen, zij kon niet zomaar vertrekken. De vader van de verzoeker was een ware patriot, hij geloofde in wat hij deed voor het leger en de Afghaanse overheid. Hij wilde niet zomaar opgeven, ook al was het moeilijk. Hij wilde niet "toegeven" aan Daesh. Daar komt nog bij dat het ook praktisch gezien niet eenvoudig was om te vertrekken: het dorp was volledig omsingeld en al het verkeer werd gecontroleerd.

De verzoeker kan alleen maar dankbaar zijn dat de leden van Daesh zijn moeder met rust lieten. Misschien wisten ze niet precies wie de vrouw and kinderen van zijn vader waren, misschien wisten ze in eerste instantie niet dat zijn vader voor het leger werkte. De verzoeker kan hierover geen zekerheid bieden, aangezien hij dit simpelweg niet weet. Hij wenst er echter op te wijzen dat zijn familie niet de enige overgebleven familie was in het dorp, en dat het tevens niet zo was dat uit ieder gezin personen werden ontvoerd. Zijn familie had geluk.

Bovendien mag niet uit het oog verloren worden dat de verzoeker nog zeer jong was. In 2016 was hij 14 jaar oud. In de Afghaanse context worden kinderen, en vrouwen, niet van alles op de hoogte gebracht. Bijvoorbeeld: over Taliban of Daesh praten, wordt bestempeld als praten over politiek. Het is absoluut uit den boze om met vrouwen en kinderen over politiek te praten. De verzoeker was aldus niet op de hoogte van alle gebeurtenissen en incidenten waarvan de verweerder acht dat hij op de hoogte had moeten zijn. De verweerder verliest de Afghaanse context uit het oog.

Zoals de verzoeker ook vaststelt, legt de verzoeker uit hoe het dagelijkse leven onder Daesh-bewind eruitzag. De verzoeker wenst de aandacht te vestigen op het gegeven dat wanneer Daesh aan macht verloor in zijn regio, dat Taliban sterker werd. Toen hij met zijn oom naar Said Ahmadkhel trok, zag hij wel gewapende mannen. Aangezien hij nog een kind was, werd hij niet verondersteld vragen te stellen over de groeperingen waartoe deze mannen behoorden.

De verweerder verliest eveneens uit het oog dat "enkele kilometers" in Afghanistan zeer ver zijn. De leefwereld van de verzoeker was klein. Hij deed zijn werk en hielp zijn moeder. Niemand in zijn directe omgeving was betrokken bij de ontginning van marmer, en hij wist aldus niet van deze mijnen af.

Ook wat betreft de verschillende namen van Daesh-strijders en belangrijke personen die omkwamen, verliest de verwerende partij uit het oog dat aan een kind in de Afgaanse samenleving dit soort zaken niet verteld worden. Ook achteraf bekeken, weet hij niet hoe hij aan deze informatie had kunnen geraken toen hij nog in Afghanistan was.

Het is waar dat de verzoeker niet op de hoogte is van de recente ontwikkelingen in zijn district. Sinds de machtsovername lukte het hem niet meer om zijn familie te contacteren.

c) Wat betreft de problemen van de verzoeker met Daesh

De verwerende partij stelt, ten eerste, dat de verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende het lot van zijn vader.

Ook al was de regio op het moment van de verdwijning van de vader van de verzoeker in handen van de overheid, dit betekent niet dat Daesh er niet langer aanwezig was. Ze waren nog steeds uit op wraak, daar is de ontvoering van zijn vader immers een voorbeeld van. De verzoeker weet dat de kans erg klein is dat zijn vader nog in leven is. Sinds zijn verdwijning, had noch hij noch zijn familie enig nieuws over hem.

De verweerder is verder van mening dat de verklaringen van de verzoeker omtrent gedwongen rekrutering door Daesh niet stroken met de beschikbare informatie.

De verwerende partij verliest geheel uit het oog dat het algemeen geweten is dat Daesh (ISKP) jarenlang kinderen recruteerde, en dan vooral in de provincie Nangarhar. Dit is wat blijkt uit de beschikbare informatie:

"(...)"

Of nog, volgens de verklaringen van ex-kindsoldaten:

"(...)"

De verzoeker bevestigt dat zijn oom via de mullah hoorde dat de verzoeker een ongelovige werd genoemd en dat ze hem wilden rekruteren."

Voorts voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal naliert om zijn situatie (als 'verwesterde' Afgaan) na de machtsovername door de taliban grondig te analyseren, wat indruist tegen de overwegingen in het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022. In dit verband wijst verzoeker onder meer op een nota die Nansen in oktober 2021 publiceerde en die zou bevestigen dat de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie enkel blijkt te verslechteren en dat er geen veilige gebieden meer zijn die als intern vluchtalternatief kunnen beschouwd worden, wat ook blijkt uit informatie van UNHCR. Verzoeker benadrukt de gevaren voor verwesterde Afghanen die na een lang verblijf in het Westen gedwongen zouden worden om terug te keren en wijst erop dat terugkerende verwesterde Afghanen op zichzelf een specifieke sociale groep zijn die risico lopen op vervolging door de taliban en de Afgaanse gemeenschap. Hij betoogt verder dat van terugkeerders niet kan verwacht worden dat ze "het spel meespelen" en zich opnieuw aan de regels houden om vervolging te vermijden. Verzoeker bekritiseert de gevolgtrekkingen van het CGVS en meent dat sprake is van een gedeeltelijke lezing van "het EUAA-rapport". Hij licht nog toe dat hij intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert, Frans leert en na een verblijf van meer dan drie jaar in België duidelijk verwesterd is waardoor hij het onmogelijk acht om zich te re-integreren in een "hiërarchale Afgaanse samenleving".

Daarnaast gaat verzoeker uitgebreid in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst onder meer op de richtlijnen die UNHCR in februari 2022 publiceerde waarin duidelijk wordt gesteld dat het vooralsnog te vroeg is om beslissingen te nemen, zij het over de vluchtelingenstatus, zij het over de subsidiaire bescherming, en verwijt de commissaris-generaal deze niet in rekening te hebben gebracht en naast zich neergelegd te hebben zonder met nauwkeurige en actuele informatie aan te tonen waarom hij een andere mening is toegedaan.

Inzake de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan wijst verzoeker op het voornoemde arrest van 31 maart 2022 van de Raad en beklemtoont hij dat op dit moment vooralsnog niet kan worden uitgesloten dat de huidige precaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. Hij analyseert daarbij de toegang voor Afghanen tot verschillende basisvoorzieningen (gezondheidszorg, voedselvoorziening en watervoorziening) en de huidige staat van werkgelegenheid,

alsook de humanitaire situatie in Afghanistan. Hij besluit dat de verzamelde informatie aantoont dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, waardoor hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Tot slot wijst verzoeker wat betreft de veiligheidssituatie in Afghanistan in de eerste plaats wederom op het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en het gebrek aan informatie na de machtsovername. Volgens verzoeker blijft de situatie extreem onzeker en volatiel en blijkt de provincie Nangarhar, waaruit hij afkomstig is, één van de provincies te zijn waar het geweldsniveau het hoogst is. Verzoeker wijst tevens op het bewind dat de taliban voert en waarbij vlak na de machtsovername verschillende grove mensenrechtenschendingen werden vastgesteld. Wat zijn persoonlijke omstandigheden betreft, wijst verzoeker op het gegeven dat hij een jonge man is die nu al ruime tijd in Europa verblijft, waardoor hij een groter risico loopt.

Verzoeker stipt in zijn conclusie aangaande artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet nog aan dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden wanneer socio-economische omstandigheden de vereiste drempel van ernst bereiken om te kunnen besluiten dat er sprake is van onmenselijke behandeling.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken:

- arrest van de Raad nr. 270 813 van 31 maart 2022 (stuk 3);
- NANSEN, "*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*" van oktober 2021 (stuk 4);
- UNHCR, "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van februari 2022 (stuk 5);
- UNOCHA, "*Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*" van 8 februari 2022 (stuk 6);
- OHCHR, "*Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan*" van 7 maart 2022 (stuk 7);
- World Food Programme (WFP), "*Our presence is hope: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan*" van 25 januari 2022 (stuk 8);
- United Nations, "*Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan*" van 15 maart 2022 (stuk 9);
- UK Home Office, "*Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*" van februari 2022 (stuk 10);
- UK Home Office, "*Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation*" van februari 2022 (stuk 11);
- France 24, "*Afghanistan's health system on the brink as Taliban confront a difficult winter*" van 8 november 2021 (stuk 12);
- UK Home Office, "*Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation*" van februari 2022 (stuk 13);
- La Libre, "*Les Afghans aussi méritent notre aide*" uit La Libre van 23 maart 2022 (stuk 14);
- OSAR, "*Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »*" van OSAR van 26 maart 2021 (stuk 15);
- Hasth-e-Subh Daily, "*U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province*" van 8 april 2022 (stuk 16);
- Vluchtelingenwerk Vlaanderen, "*Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS*" van 25 april 2022 (stuk 17);
- Nansen Note 2 – 22, "*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers*" van 23 juni 2022 (stuk 18);
- 11.11.11 en UPINION, "*Between a Rock and a Hard Place: Afghan Migrants in Turkey One Year after the Fall of Kabul*" van 11 augustus 2022 (stuk 19);
- arrest van de Raad nr. 278 653 van 12 oktober 2022 (stuk 20);
- arrest van de Raad nr. 278 700 van 13 oktober 2022 (stuk 21).

2.2.2. Op 13 december 2022 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022.

Bij deze aanvullende nota voegt verwerende partij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 47 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) uit het geheel van de door verzoeker afgelegde verklaringen en de door hem voorgelegde stukken blijkt dat hij niet heeft voldaan aan zijn plicht tot medewerking aangezien (a) verzoeker er niet in slaagt om duidelijkheid te scheppen over zijn vertrekdatum, (b) zijn verklaringen over zijn familiesamenstelling doen vermoeden dat hij geen duidelijk beeld wil scheppen over zijn familiaal netwerk, (c) verzoeker geen zicht biedt op zijn verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België nu hij niet aannemelijk maakt dat hij tot aan zijn vertrek in de regio Lagharjo, district Kot van de Afghaanse provincie Nangarhar heeft gewoond;

(ii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijf in de regio Lagharjo, district Kot van de Afghaanse provincie Nangarhar, kan evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die hij er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor zijn vlucht uit Afghanistan;

(iii) bijkomend komt de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas op de helling te staan door de vaststelling dat (a) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het lot van zijn vader, (b) zijn asielrelaas niet strookt met de landeninformatie als zou Daesh nog de controle hebben gehad in verzoekers regio van herkomst, (c) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers gedwongen rekrutering door Daesh;

(iv) wat betreft de situatie sinds de machtsvername door de taliban in Afghanistan moet erop worden gewezen dat verzoeker nergens verklaart een vrees te koesteren ten aanzien van de taliban;

(v) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(vi) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(vii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van

actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(viii) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; bij de individuele beoordeling van deze vraag moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden; verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade; evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat de taliban hem niet zullen viseren bij terugkeer; verzoeker brengt zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen;

(ix) het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer vervolgd; deze vrees dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker voert aan bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezen te worden gedood door Daesh, die zijn vader die bij het leger werkte, ontvoerden en gevangen namen en die preekten om zich bij hen aan te sluiten.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.2.1. Zo wijst de Raad er vooreerst op dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. *In casu* dient evenwel met de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat uit het geheel van verzoekers verklaringen en de stukken die hij voorlegt blijkt dat hij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden overwogen als volgt:

“Vooreerst slaagt u er niet in duidelijkheid te scheppen over uw vertrekdatum. Zo verklaart u ongeveer 7 à 8 maand te zijn onderweg geweest, terug te tellen van uw datum van aankomst in België op 9 mei 2019, zou dat in oktober-november 2018 zijn. U gevraagd om specifiek te zijn, zegt u dat de maïs op het moment van uw vertrek reeds geoogst was (NPO 1, p. 26), wat volgens bronnen in de maand november plaatsvindt. Echter dit komt niet overeen met uw verklaring dat uw vader twee maand voor uw vertrek verdween. In de brief die uw oom liet opstellen in het districtshuis, staat immers vermeld dat uw vader op de 2de van de 4de maand van 1397 verdween, zijnde op 23 juni 2018 (NPO 1, p. 28). Dat is geen twee maand voor uw vertrek, maar vier tot vijf maand voor uw vertrek. Daarenboven verklaarde u bij aankomst dat uw vader reeds meer dan één jaar dood was (Registratiefiche minderjarigen) en verklaarde u bij DVZ dat u 13 maand voordien was vertrokken, wat midden september 2018 zou zijn (DVZ Verklaring, vraag 10). Deze verklaringen rijmen wederom niet met uw verklaring dat u in november vertrok. Ten slotte werd u gevraagd om uw vertrek te situeren voor, tijdens of na de Ramadan in het jaar van uw vertrek, maar u kon zich de Ramadan niet herinneren (NPO 2, p. 4). Dat is bevreemdend, want de Ramadan eindigde in 2018 op 17 juni. Het lijkt vreemd dat u het einde van de vasten niet zou weten te verbinden aan de vermissing van uw vader die slechts enkele dagen later plaatsvond. Dergelijke vage en incoherente verklaringen maken dat u geenszins erin slaagt duidelijkheid te scheppen over uw werkelijke vertrekdatum, waardoor evenmin klaarheid schept over de omstandigheden waarin u toen leefde. Tekenend voor uw onwil om klaarheid te scheppen over uw vertrek, antwoordt u in uw derde gehoor ontwijkend op de vraag in welke periode van het jaar u vertrokken bent, dat u enkel weet dat u 's nachts bent vertrokken en dat u de vraag niet begrijpt (NPO 3, p. 10). Bovendien doen uw verklaringen over uw familiesamenstelling vermoeden dat u geen duidelijk beeld wil scheppen over uw familiaal netwerk. Zo blijkt dat u geen enkele oom of tante aan vaderskant heeft, en aan moederskant slechts één oom. Dit is naar Afghaanse normen een heel kleine familie te noemen (NPO 1, p. 14-15, NPO 2, p. 20). Dat u mogelijk informatie over uw familie achterhoudt, maakt dat u het CGVS onmogelijk maakt om een intern vestigingsalternatief te onderzoeken. Deze vaststellingen doen reeds in ernstige mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij ongeveer 16 jaar oud was toen hij Afghanistan verliet en hij aldaar niet bezig was met het concept tijd. Het is pas na zijn aankomst in België dat er van hem wordt gevraagd om een tijdslijn te creëren met betrekking tot zijn problemen in Afghanistan, waardoor het normaal is als er enkele foutjes in sluipen. Verzoeker benadrukt vervolgens dat hij in november 2018 vertrok en zijn vader twee maanden eerder verdween. Hij wijst erop dat de brief van zijn oom inderdaad een andere datum vermeldt omdat zijn oom aan het districtshuis verklaarde dat verzoekers vader enkele dagen voordien verdween omdat er anders geen actie meer zou zijn ondernomen. De Raad kan na lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van *post factum*-verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen.

In zoverre verzoeker er nog op wijst dat de feiten dateren van meer dan vier jaar geleden en hij een omrekening moest maken van de Afghaanse naar de Gregoriaanse kalender, dient erop gewezen dat het tijdsverloop sinds de beweerde gebeurtenissen op zich evenmin een afdoende verklaring vormt voor zijn vage, inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen immers, aangezien zij een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift. Voorts merkt de Raad, na lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden, op dat verzoeker geenszins werd verzocht om een omrekening te maken van de Afghaanse kalender naar de Gregoriaanse kalender en hij er zelfs niet in slaagde om bepaalde gebeurtenissen correct in verhouding tot elkaar te situeren in de tijd.

Door in het verzoekschrift verder te benadrukken dat hij inderdaad afkomstig is van een kleine familie, volhardt verzoeker louter in eerder afgelegde en niet-aannemelijk bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen.

2.3.5.2.2. Verder kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in supdorp Ghalakhel, hoofddorp Shashtakhel, regio Lagharjo, district Kot in de Afghaanse provincie Nangarhar te hebben verbleven.

Zo merkt de commissaris-generaal in dit verband vooreerst op goede gronden op als volgt:

“Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat u uitdrukkelijk verklaart dat u en uw familie tot aan uw vertrek in november 2018 (NPO 1, p. 6, 26) altijd in uw geboortedorp in Kot hebben geleefd, en dat u op geen

enkel moment op een andere plaats hebt verbleven of hebt gewoond (NPO 2, pp. 3-4 en NPO 3, p. 10). Deze verklaring roept ernstige twijfels op en dit omwille van verschillende redenen. Om te beginnen is het in de Afghaanse context reeds opmerkelijk te noemen dat uw moeder nadat uw vader in het leger ging, zonder mannelijk familielid met vier heel jonge zonen in uw dorp kon blijven wonen en dit gedurende de hele periode dat uw vader in het leger actief was, zijnde de acht jaar voor uw vertrek (NPO 1, p. 17). Deze verklaring wordt nog opmerkelijker in het licht van de achtergrondinformatie waaruit blijkt dat DAESH ongeveer drie jaar voor uw vertrek grote delen van uw district op brutale wijze onder controle kreeg waaronder de regio Laghorjo waar uw dorp volgens uw verklaring was gelegen (NPO 2, p. 3) (landinfo 1, landinfo 2 p. 2, landinfo 3 pp. 16-18). Op basis van deze informatie kan afgeleid worden dat jullie de invasie van DAESH van heel dichtbij zouden hebben meegemaakt. Verder bevestigt een objectieve bron dat bij de komst van DAESH in 2015 véél inwoners van Kot uit onder andere Laghorjo, op de vlucht sloegen (landinfo 4). Het aantal vluchtelingen uit Kot nam nog toe in 2016 (landinfo 5 en landinfo 1). Een andere bron geeft aan dat het zuiden en het oosten van uw district, de regio waar uw dorp is gesitueerd (landinfo 10), en die sinds lang onder de controle van DAESH stond zo goed als verlaten was omdat het grootste deel van de bevolking was gevlucht sinds 2015 maar zeker in de periode van de veiligheidsoperaties door de overheid in maart 2017 (landinfo 1). De kans dat u met uw familie zou zijn gebleven al die tijd ondanks het geweld en de overheidsoperaties in uw regio (landinfo 6), lijkt zeer klein. Naast de zeer gewelddadige houding die DAESH aannam tegen de burgerbevolking (landinfo 7), blijkt dat DAESH zich bovendien bijzonder vijandig opstelde tegenover overheidspersoneel en hun familie. Zo berichtte UNAMA reeds in 2016 dat DAESH in Kot de huizen was binnengevallen van burgers werkzaam voor politie en overheid en waarbij burgerslachtoffers vielen (landinfo 8, p. 80). Ook zelf gaf u verschillende voorbeelden van mensen die gelinkt werden aan de overheid, waaronder maliks, en die werden onthoofd door DAESH (NPO 2, p. 10) en vrouwen die ontvoerd waren omdat hun mannen voor de overheid werkten (NPO 2, p. 13-14). Daarbij blijkt uit bronnen dat vrouwelijke familieleden van personen die gelinkt waren aan de Afghaanse overheid ontvoerd en verplicht getrouwd werden (landinfo 9, p. 21). Meer specifiek werden in Lagharjo 40 vrouwen die familie waren van overheidspersoneel ontvoerd en hun huizen in brand gestoken (landinfo 3, p. 33). Van deze ontvoering bent u niet op de hoogte (NPO 2, p. 13). Gezien u verklaart dat u Laghorjo vanaf uw dorp gewoon kan zien liggen (NPO 2, p. 7), is het vooreerst vreemd dat u van deze ontvoering niet op de hoogte bent, maar kan men daarenboven veronderstellen dat jullie als familie van een soldaat van het Afghaans eveneens op dat moment een groot risico op vervolging door DAESH liepen. U verklaarde immers dat zowel de Taliban (NPO 1, p. 46) als jullie burens (NPO 1, pp. 10-11) op de hoogte waren van de tewerkstelling van uw vader reeds voor de komst van DAESH (NPO 2, p. 11). Bovendien blijkt verder dat DAESH in uw dorp leefde (NPO 2, p. 17) en dat uw eigen religieleraar, die u kende van uw vroegere school, lid werd van DAESH (NPO 2, p. 16). Men kan dan ook veronderstellen dat het voor DAESH niet moeilijk was om op de hoogte te komen van het werk van uw vader. De voorgaande vaststellingen tonen nogmaals aan dat het weinig waarschijnlijk is dat u tot vertrek in uw dorp hebt verbleven. Gezien de systematiek waarmee DAESH familie van overheidspersoneel aanviel, lijkt het immers zeer onwaarschijnlijk dat uw familie gedurende drie jaar zou kunnen ontsnappen aan hun represailles simpelweg door binnen te blijven (NPO 2, p. 14). Toch zijn er in uw verklaringen nergens concrete aanwijzingen te vinden dat DAESH uw familie persoonlijk viseerde omdat uw vader voor het leger werkte (NPO 1, p. 46, NPO 2, p. 11 en p. 18). Zo verklaart u wel dat het gastenverblijf werd geplunderd, en hoewel dit heel dichtbij uw huis lag, kwam DAESH niet bij u thuis langs om u of uw familie te zoeken (NPO 2, p. 18). Deze vaststellingen staan in schril contrast met de bovenstaande informatie en met uw eigen verklaringen die de blinde brutaliteit van DAESH bevestigen. Het lijkt ook weinig plausibel dat uw vader zijn jonge gezin zou achterlaten in regio die zo geteisterd werd door DAESH wetende dat jullie als familie van een militair extra gevaar liepen (NPO 3, p. 11). Dit alles doet dan ook ernstige twijfels rijzen bij uw verklaringen over uw recente herkomst. Uw verklaring, dat u met uw moeder en broers in Kot zou gewoond hebben tot aan uw vertrek, is dan ook nauwelijks waarschijnlijk te noemen. Op uw tweede persoonlijke onderhoud werd u meermaals met deze vaststellingen geconfronteerd maar u bleef volhouden dat u er tot vertrek had gewoond (NPO 2, p. 12, p. 13, p. 15, p. 18, p. 20) en dat jullie geluk hebben gehad (NPO 2, p. 18). Over uw verklaring dat jullie nergens anders heen konden omdat jullie alleen uw maternale oom als familie hadden (NPO 2, p. 11), werd hierboven reeds aangestipt dat dit kan betwijfeld worden. Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw recente herkomst."

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat zijn vader geen broers had, maar wel neven in het dorp die een oogje in het zeil hielden en die de moeder van verzoeker hielpen wanneer het nodig was. Hij wijst er ook op dat zijn maternale oom eveneens bijsprong waar nodig. De Raad wijst er op dat het in de context van een toenemende aanwezigheid van Daesh in zijn regio en oplopende conflicten tussen Daesh en de overheid en de patriarchale samenleving die heerst binnen Afghanistan, inderdaad niet aannemelijk is dat verzoekers moeder gedurende acht jaar zonder mannelijk familielid alleen met vier jonge zonen zou zijn

blijven wonen. De enkele aanwezigheid van eventuele mannelijke familieleden in zijn beweerde regio van herkomst, vermag aan deze vaststelling geen afbreuk te doen.

Verzoeker voert nog aan dat er inderdaad veel inwoners van Kot zijn weggevlucht na de invasie van Daesh, doch dat zijn vader een ware patriot was die niet wilde “toegeven” aan Daesh. Verzoeker merkt op dankbaar te zijn dat de leden van Daesh zijn moeder met rust lieten, al wijst hij erop dat zijn familie niet de enige overgebleven familie in het dorp was en het ook niet zo was dat uit ieder gezin personen werden ontvoerd. De Raad acht het evenwel niet plausibel dat verzoekers vader – als lid van het Afghaanse leger – erop zou blijven staan dat zijn gezin in de regio van Lagharjo, in het district Kot in de provincie Nangarhar zou blijven wonen en dit zonder dat er een mannelijk familielid aanwezig was in de woning daar verzoekers vader hele periodes voor zijn werk weg was van huis. De toenemende aanwezigheid van Daesh indachtig en de vijandigheid waarmee Daesh zich opstelde tegenover overheidspersoneel en hun familieleden, kan in alle redelijkheid niet worden aangenomen dat verzoekers vader ten aanzien van zijn vrouw en zonen geen enkele veiligheidsmaatregel nam. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat verzoekers vader zijn vrouw en kinderen voor gevaar zou willen behoeden en alle mogelijke voorzorgsmaatregel zou treffen. Te meer daar uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat (vrouwelijke) familieleden van personen die gelinkt werden aan de Afghaanse overheid een groter risico op vervolging liepen vanwege Daesh.

2.3.5.2.3. Ook verzoekers verklaringen in verband met Daesh in zijn regio, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen als zou hij tot aan zijn vertrek in het supdorp Ghalakhel, hoofddorp Shashtakhel, regio Lagharjo van het district Kot in de provincie Nangarhar hebben gewoond:

“Het vermoeden dat u niet tot aan uw vertrek in uw dorp heeft gewoond, wordt verder bevestigd als we uw verklaringen van DAESH onder de loep nemen. U slaagt er dan wel in een ruw beeld van de algemene veiligheidssituatie onder DAESH te schetsen, maar het ontbreekt u op verschillende punten aan concrete en juiste informatie over hun aanwezigheid die toch wel kan verwacht worden van iemand die drie jaar in het hart van de conflictzone heeft gewoond. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u geen duidelijk beeld heeft van waar DAESH nog sterk stond in de periode van uw vertrek. Zo verklaart u uitdrukkelijk dat Said Ahmadkhel onder het bewind van DAESH stond toen u vertrok in november 2018 (NPO 1, p. 26). U verklaarde eveneens dat uw maternale oom u begeleidde tot Said Ahmadkhel bij uw vertrek uit Afghanistan. Echter uit achtergrondinformatie blijkt dat DAESH vanaf mei 2017 de controle over het district Kot verloor (landinfo 1, p. 6), dit is nog ruim voor uw vermeende vertrek in oktober/november 2018 (zie boven). Daarenboven blijkt uit informatie dat de weg die u nam, een bevoorradingsweg was voor DAESH, maar dat deze sinds 2017 niet langer door DAESH kon gebruikt worden (landinfo 2). Als u werkelijk zou vertrokken zijn in 2018, en u passeerde Said Ahmadkhel, dan moet het voor u duidelijk zijn geweest dat DAESH er geen controle meer had. Ter zijde dient opgemerkt te worden dat mocht DAESH nog actief zijn geweest, het zeer opmerkelijk is dat uw oom zijn minderjarige neef alleen zou laten reizen hebben vanaf Said Ahmadkhel (NPO 2, p. 4). Uw verklaring dat DAESH nog sterk stond in Said Ahmadkhel op het moment van uw vertrek (NPO 1, p. 26) en dat zij checkposts hadden op de weg in Chinaro, nabij uw dorp en op de brug van Said Ahmadkhel (NPO 1, p. 26) strookt dus niet met de achtergrondinformatie waarover het CGVS beschikt (landinfo 2, landinfo 10). Deze vaststellingen bevestigen opnieuw het vermoeden dat u de regio reeds langer heeft verlaten. Bovendien raakt deze vaststelling aan de kern van uw asielrelaas. Indien DAESH niet langer deze plek controleerde, dan is het ook weinig plausibel dat uw vader in juni 2018 verdween nadat hij was gevangen genomen bij een checkpoint nabij Said Ahmadkhel. Dat u niet op de hoogte bent van de ontwikkelingen in uw district sinds 2017 blijkt verder uit uw tijdssituering van het sluiten van de bazaar van Sarai. U verklaart dat toen DAESH aankwam, zij de winkels in brand staken en u stopte met uw job als mecanicien (NPO 1, pp. 23-24 en p. 42), en dat kort daarna uw vader vermist was en u vertrok (NPO 2, p. 14). In uw eerste persoonlijk onderhoud situeert u dit 5 tot 8 maand voor uw vertrek (NPO 1, p. 24) en in uw tweede persoonlijke onderhoud situeert u dit kort na de komst van DAESH (NPO 2, p. 14). Deze beide tijdsindicaties stroken echter niet met het tijdstip van uw vertrek in 2018 en de komst van DAESH in 2015. Immers, bronnen bevestigen dat Sarai Bazaar zeker in handen was van DAESH tot juli 2016, toen het werd bevrijd en ze er een hoofdkwartier en een rechtbank hadden (landinfo 6). Uit uw verklaringen en op basis van de bronnen kunnen we dus afleiden dat uw baas zijn winkel sloot ergens in 2015. Uw vertrek dat u situeert kort na het sluiten van de winkel (NPO 2 p. 14), komt dus niet overeen met de door u verklaarde vertrekdatum in november 2018, bijna drie jaar later. Evenmin heeft u geen weet van de aanwezigheid van marmer in uw streek. Nochtans is er op een aantal kilometer van het dorp Laghorjo in Sangorai een mijn waar talc en chromite wordt ontgonnen en die sinds 2016 gecontroleerd werden door DAESH (zie landinfo 3, pp. 16-18). De aanwezigheid van deze mijnen, of van marmer of witte steen zegt u echter niets (NPO 2, p. 7). Dit is gezien de nabijheid van uw dorp, opmerkelijk te noemen, zeker omdat deze mijn een belangrijke reden was voor de aanwezigheid van DAESH in uw regio (landinfo 3, p. 28). Bovendien waren deze mijnen voordien in handen van de Taliban (landinfo 3, p. 28)

en gezien u verklaart tot uw vertrek gewoond te hebben in Kot is het vreemd dat u van deze mijnen nooit iets zou hebben opgemerkt. Deze vaststellingen bevestigen opnieuw het vermoeden dat u de regio veel eerder heeft verlaten dan u verklaart. Voorts is ook uw kennis over sleutelfiguren in het conflict in uw regio beperkt en fragmentarisch. Eerst en vooral is er uw kennis van de leiders van DAESH die niet overtuigt. Zo vertelde u over qari Rafiq dat hij uw leraar was, zich later aansloot bij DAESH en nog voor uw vertrek gedood werd door de overheid (NPO 2, p. 16). Echter volgens achtergrondinformatie heeft Qari Rafiq zich reeds in 2015 overgegeven aan de NDS (landinfo 11). Hij was dus wel een leider van DAESH, maar slechts tot in 2015, drie jaar voor uw vertrek (NPO 2, p. 16). Verder spreekt u over mullah Bozorg, van wie u weet dat hij is gedood, maar u zegt dat dit door DAESH zelf gebeurde (NPO 2, p. 17). Echter uit verschillende bronnen blijkt dat hij omkwam in een dronestrike die plaatsvond in Laghorjo, in de omgeving van uw dorp, uitgevoerd door het Amerikaanse leger (landinfo 12). Vreemd dat als dit zo dicht in de buurt was, u hiervan niet zou op de hoogte zijn. Nog treffender is dat de naam Saad Emirati u niets zegt (NPO 2, p. 17). Hij was de topman van DAESH en werd in juli 2016 gedood, in Sarai Bazaar, dicht bij uw dorp (NPO 1, p. 23), en de plek waar u ook werkte als mecanicien (NPO 2, p. 15) (landinfo 13). Dat u van zijn bestaan, noch van zijn dood, die zo dicht in de buurt plaatsvond, niet op de hoogte bent, is zeer opmerkelijk. Later in diezelfde maand werd Hafiz Saeed Khan in Kot gedood, hij was een kopstuk van DAESH in Afghanistan en Pakistan, maar ook dit zegt u niets (NPO 2, p. 17) (landinfo 14). Maar ook over de figuren die een belangrijke rol speelden in de local uprising groepen die tegen DAESH vochten in Kot, kan u weinig vertellen. Zo kent u de figuur van malik Mohammed Amin wel (NPO 2, p. 15), maar u kan verder niets over hem vertellen, terwijl hij in februari 2017 tijdens een bijeenroepen ulema de jihad heeft verkondigd tegen DAESH (landinfo 15). Ook over de figuur van Hayat Khan blijft u vaag, u zegt dat hij voor de overheid werkt en dat er een aanslag op hem werd gepleegd (NPO 1, p. 43) maar dat hij de coördinator was van de lokale milities in Kot, en een gekend figuur in de strijd tegen DAESH, weet u niet (landinfo 16). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u slechts heel beperkt op de hoogte bent van belangrijke figuren in uw omgeving. Dit doet vermoeden dat u wel over een aantal zaken heeft gehoord, maar uit uw verklaringen blijkt geen doorleefde kennis en concrete info die iemand zou hebben die op de plek woonde waar de gebeurtenissen plaatsvonden. De lancunes in uw kennis bevestigen opnieuw dat het weinig waarschijnlijk is dat u tot uw vertrek in uw dorp in Kot heeft gewoond. Verder werd ook vastgesteld dat u niet op de hoogte bent van een veiligheidsincident dat heel wat beroering te weeg bracht en plaatsvond in Kot. Zo werden in februari 2018, een aantal maanden voor uw vertrek, de lichamen van 9 burgers van Kot begraven (landinfo 17) nadat deze burgers werden teruggevonden in een massagraf in het naburige Achin. Ze werden ongeveer 18 maanden voordien gekidnapt in Sepai, een dorp dat u kent (NPO 2, p. 36) en vervolgens gedood door DAESH. Deze ontvoering zegt u echter niets (NPO 1, p. 44). U noemt een andere ontvoering die plaatsvond in Sepai, maar dit betrof vrouwen die later terug werden vrijgelaten (NPO 2, p. 13). De context van dit incident is volledig anders dan het genoemde incident. Gezien de beroering die dit incident te weeg bracht, lijkt het zeer vreemd dat deze volledig aan uw aandacht zouden ontsnapt kunnen zijn. Ten slotte bent u niet op de hoogte van de recente ontwikkelingen in uw district. U verklaart dat DAESH nog steeds actief is in Kot op dit moment (NPO 2, p. 12). Echter in november 2019 werd DAESH voor het grootste deel verslagen in Nangarhar, en verdreven uit uw district (landinfo 2). Dit nieuws doet u echter af als 'fake nieuws' (NPO 2, p. 20). Dat u niet op de hoogte schijnt te zijn van de recente ontwikkelingen, doet twifelen aan uw verklaring dat uw familie nog in Kot zou wonen (NPO 2, p. 12). Deze vaststellingen maken dat aan uw recente herkomst maar weinig geloof kan worden gehecht."

Verzoeker wijst in het verzoekschrift op zijn jonge leeftijd en voert aan dat kinderen en vrouwen in de Afghaanse context niet van alles op de hoogte worden gebracht en hij als kind verondersteld werd geen vragen te stellen over de groeperingen waartoe de gewapende mannen in zijn regio van herkomst behoorden. De Raad onderstreept vooreerst dat ook van personen met een jeugdige leeftijd mag worden verwacht dat dezen kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Verzoeker was immers reeds tot de jaren des onderscheids gekomen. Voorts dient te worden benadrukt dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn familie (zij het zijn vader, zij het zijn oom) hem voor gevaar zou willen behoeden en aldus niet kan worden ingezien waarom zij verzoeker niet op de hoogte zouden hebben gebracht van welke gewapende groeperingen actief waren in zijn directe leefomgeving. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaart dat zijn vader (als één van de weinigen in zijn regio) lid was van het Afghaanse leger, dat dit geweten was en uit het voorgaande blijkt dat Daesh bijzonder vijandig stonden ten aanzien van familieleden van personen die een band hadden met de overheid. Dat verzoeker in deze context zelfs geen vragen mocht stellen over de gewapende mannen in zijn omgeving, kan dan ook niet aannemelijk worden geacht.

Verzoeker voert in het verzoekschrift voorts aan dat enkele kilometers in Afghanistan zeer ver zijn, dat zijn leefwereld klein was en dat niemand in zijn directe omgeving betrokken was bij de ontginning van marmer waardoor hij niet op de hoogte was van de aanwezigheid van deze mijnen in zijn regio. Daar de marmermijnen een belangrijke rol speelden in de aanwezigheid van gewapende groeperingen in zijn omgeving (administratief dossier, map 'Landeninformatie', in het bijzonder "*At Any Price We Will Take The Mines*" van GlobalWitness van mei 2018), kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij hiervan minstens enige notie zou hebben gehad, zelfs zo zij op enkele kilometers van zijn directe leefomgeving zijn gelegen.

Wat betreft de recente ontwikkelingen wijst verzoeker er in het verzoekschrift op dat hij sinds de machtsovername geen contact meer heeft met zijn familie. De Raad merkt op dat de vaststelling dat verzoeker sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 geen contact meer heeft met zijn familie, geen afbreuk kan doen aan het feit dat hij niet op de hoogte blijkt te zijn van het feit dat Daesh zijn beweerde regio van herkomst reeds had verlaten voor zijn vertrek uit Afghanistan; een gegeven dat aldus betrekking heeft op zijn directe leefomgeving aldaar. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud d.d. 8 april 2021 verklaart dat hij 2,5 maand eerder nog in contact stond met zijn familie (administratief dossier, CGVS d.d. 8 april 2021 (hierna: CGVS I), p. 18) en dat hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud aangeeft ook enige tijd voor dat persoonlijk onderhoud contact met hen te hebben gehad (administratief dossier, CGVS d.d. 17 juni 2021 (hierna: CGVS II), p. 12), zodat wel degelijk kan worden verwacht dat hij zich had kunnen informeren over de toenmalige situatie in zijn regio van beweerde regio van herkomst.

2.3.5.2.4. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in het subdorp Ghalakhel, hoofddorp Shashtakhel, regio Lagharjo van het district Kot in de Afghaanse provincie Nangarhar tot aan zijn vertrek uit Afghanistan, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die zich er zouden hebben voorgedaan met Daesh en die aanleiding zouden hebben gegeven tot verzoekers vlucht uit zijn voorgehouden land van herkomst.

Ten overvloede dient erop gewezen dat verzoekers voorgehouden vluchtrelaas verder wordt ondermijnd door de vaststellingen en overwegingen dat (a) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het lot van zijn vader, waarbij hij in het kader van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling en op de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft dat zijn vader gedood was, terwijl hij tijdens zijn persoonlijke onderhoud volhoudt dat zijn vader ontvoerd was, (b) zijn vluchtrelaas niet strookt met de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat Kot in april 2017 terug onder controle van de overheid kwam en het niet aannemelijk is dat verzoekers vader in 2018 werd tegengehouden in Said Ahmakhel – een plaats die door de overheid werd gecontroleerd – door Daesh, (c) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn gedwongen rekrutering door Daesh aangezien niet kan worden ingezien waarom zij interesse zouden hebben in kinderen van militairen, uit verzoekers verklaringen op het CGVS bovendien blijkt dat hij nooit individueel werd aangesproken door Daesh om hen te vervoegen, doch het meer ging om een algemeen preken dat reeds voor de vermissing van zijn vader werd gegeven en hij hieromtrent inconsistente opeenvolgende verklaringen aflegde.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat het feit dat zijn regio ten tijde van de verdwijning van zijn vader in handen was van de overheid niet betekent dat Daesh niet langer aanwezig was, dat zij immers op wraak uit waren en dat de ontvoering van zijn vader hiervan een voorbeeld is, beperkt hij zich tot blote en hypothetische beweringen die hij op geen enkele concrete wijze onderbouwt en die niet in overeenstemming zijn met de beschikbare landeninformatie. Verzoeker slaagt er met dit betoog dan ook niet in een ander licht te werpen op voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen.

Aangaande de tegenstrijdigheid in zijn opeenvolgende verklaringen over het feit of hij al dan niet individueel werd aangesproken door Daesh om hen te vervoegen, merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat zijn oom via de mullah hoorde dat verzoeker een ongelovige werd genoemd en dat ze hem wilden rekruteren. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker te dezen opnieuw van een nieuwe versie van de beweerde feiten naar voor schuift. Immers, daar waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat hij na de ontvoering van zijn vader werd aangesproken door Daeshstrijders die hem vertelden dat hij de zoon van een ongelovige was en dat hij met hen moest samenwerken (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ, vraag 3.5.), gaf hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud daarentegen aan dat Daesh nooit persoonlijk met hem spraken, dat zij preekten over de jihad ten opzichte van een hele groep (administratief dossier, CGVS I, p. 46). Verzoeker geeft hierbij ook nog aan dat Daesh hem thuis nooit kwamen opzoeken, maar dat de '*maulvi*' tegen zijn oom zei dat verzoeker niet langer naar het avondgebed of het late gebed moest komen (*ibid.*). Dat verzoeker thans in het verzoekschrift opmerkt dat

hij via zijn oom hoorde dat Daesh hem als een ongelovige bestempelde en hem wilden rekruteren, ondermijnt dan ook voorts de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker citeert in het verzoekschrift in dit verband tevens uit algemene landeninformatie en betoogt dat het algemeen geweten is dat Daesh jarenlang kinderen rekruteerden, vooral in de provincie Nangarhar. De Raad wijst erop dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon. Het door verzoeker geciteerde persartikel van VOA News van 1 februari 2018 handelt over rekruteringen in Oost-Afghanistan in de periode dat deze regio bezet was door Daesh (ISKP) en gaat dus niet over de periode waarin verzoeker zijn beweerde rekrutering plaatst. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk in het vizier zou zijn gekomen van Daesh. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.5.2.5. De commissaris-generaal considereert verder terecht: *“Wat betreft de situatie sinds de machtsovername door de taliban in Afghanistan dient erop gewezen te worden dat u nergens verklaart vrees te koesteren ten aanzien van de taliban (NPO 3, p. 11). Verder dient erop gewezen te worden dat uw vermeende problemen met ISKP/ DAESH niet geloofwaardig werden geacht, en dat er vraagtekens werden gesteld bij de vermissing van uw vader, die volgens uw eerste verklaringen reeds een jaar dood was. Door uw gebrekkige verklaringen en uw onwil om klaarheid te scheppen over deze elementen ondanks het feit dat u meerdere malen daartoe de kans kreeg, maakt u het CGVS het onmogelijk een tot een correcte inschatting van uw vervolgingsvrees te komen.”*

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde motivering, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.5.3. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op zijn situatie als ‘verwesterde’ Afghaan na de machtsovername door de taliban.

2.3.5.3.1. In zoverre wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”*.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

2.3.5.3.2. In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of

morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdiensstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdiensstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdiensstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdiensstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdiensstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdiensstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

2.3.5.3.3. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdiensstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghansen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punt 2.2. van dit arrest.

2.3.5.3.4. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht,*

klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesties*" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door "*amr bil-maruf*" of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-taliban-

autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afgaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

2.3.5.3.5. De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in

Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu voert verzoeker aan dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, waarvan meer dan drie jaar in België. Hij benadrukt daarbij dat hij een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert en Frans leert. De Raad wijst erop dat verzoeker met dit betoog niet aantoont dat deze elementen deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van verzoeker niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft verzoeker aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van zijn politieke of religieuze overtuiging.

Hoewel op zich niet wordt betwist dat verzoeker nog jong is, dient erop gewezen dat – nog daargelaten de vaststelling dat hij geen zicht biedt op zijn werkelijke vertrekdatum en zijn verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België – volgens zijn verklaringen hij tot ongeveer zijn 16 jaar in Afghanistan heeft verbleven, zodat er redelijkerwijze vanuit kan worden gegaan dat verzoeker aldaar reeds een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen, zodat louter op basis van zijn jonge leeftijd en zijn verblijf van drie jaar in België niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hoewel er

twijfels zijn over de waarachtigheid van zijn verklaringen, stelt de Raad vast dat verzoeker zelf aangeeft nog een familiaal netwerk te hebben in zijn regio van herkomst (administratief dossier, CGVS *d.d.* 8 april 2021 (hierna: CGVS I), p. 15-17; CGVS *d.d.* 17 juni 2021 (hierna: CGVS II), p. 11).

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Wat betreft het betoog van verzoeker over leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie inzake stigmatisering in de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kan worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de procedure internationale bescherming op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 en de arresten nrs. 278 653 en 278 700 van respectievelijk 12 en 13 oktober 2022 van de Raad, dient te worden onderstreept dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad besluit dat verzoeker niet *in concreto* aanduidt dat er in zijn hoofde heden sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Nergens uit zijn verklaringen is verder gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als een ongelovige of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

2.3.5.4. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd tijdens de procedure internationale bescherming zodat de Raad, om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.6. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkte het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest M'Bodj stelde het HvJ: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke*

omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51; 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij *opzettelijk*, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld in het land van herkomst. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*"). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt

gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft,

waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and*

its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geviséerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een abrupt einde heeft gemaakt aan de buitenlandse hulp die aan Afghanistan geboden werd, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker de water- en hongersnood in Afghanistan nog aanstipt en opwerpt dat de provincie Nangarhar één van de zwaarst getroffen provincies is, merkt de Raad op dat er in de beschikbare landeninformatie geen enkele ernstige aanwijzing is die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient te worden onderstreept dat de precedentswerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu meer informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ten overvloede stipt de Raad aan dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de precare toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto*, onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen, aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij bij aanvullende nota van 13 december 2022 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het

betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze "*Country Guidance*" wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername

getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar, waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn – doch waarbij hij, in weerwil van de op hem rustende medewerkingsplicht, niet aannemelijk maakt dat hij aldaar tot aan zijn vertrek naar België heeft verbleven (*supra*) – kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban (*battles*), twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten (*violence against civilians*). Alle 9 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district Jalalabad, dat ook de provinciehoofdplaats Jalalabad omvat.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie, die op algemene wijze wordt beschreven in het verzoekschrift, wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn vermeende regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Met zijn verwijzing in het verzoekschrift naar nieuwsberichten en rapporten waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een extreem onzekere en volatiele veiligheidssituatie en met het betoog dat talrijke incidenten zich hebben voorgedaan sinds de machtsovername door de taliban waarbij burgerslachtoffers zijn gevallen en het feit dat er een heropleving is van ISKP in alle provincies en dat de provincie Nangarhar nog steeds regelmatig het toneel blijkt te zijn van aanslagen en gewelddadige incidenten, werd bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet immers terdege rekening gehouden. Verzoeker toont met deze gegevens niet aan dat er op heden in de provincie Nangarhar alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is, waardoor hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij bij aanvullende nota van 13 december 2022 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, herhaalt de Raad dat de precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker laat gelden dat hij een jonge man is die "*al ruime tijd*" in Europa verblijft, doch laat na om concreet toe te lichten hoe deze persoonlijke omstandigheden het risico in zijn hoofd om het slachtoffer

te worden van het willekeurige geweld in Afghanistan zouden verhogen, te meer gelet op de hoger gedane vaststellingen in punt 2.3.5.3 tot en met punt 2.3.5.3.5.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS drie maal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET